

spørges om, nødvendigvis må udformes på en måde, der kan indebære en risiko for, at det vil blive misforstået. I sådanne tilfælde vil det rigtigste for både regering og Folketing nok være, at jeg svarer, at det hensyn af særlige forhold, der gør sig gældende vedrørende efterretningstjenesten, ikke er muligt at give de ønskede oplysninger.

Men inden for de rammer, som jeg har skitseret, vil jeg bestemt fortsat bestræbe mig på at udvise størst mulig åbenhed om efterretningstjenestens arbejde, også når jeg besvarer spørgsmål fra Folketingets udvalg eller dets enkelte medlemmer.

Det, jeg her har sagt, tager som nævnt særlig sigte på besvarelse af spørgsmål vedrørende Politiets Efterretningstjeneste. Men det er måske på sin plads her til allersidst at gentage, hvad jeg begyndte med at sige, nemlig at det helt generelt er afgørende for mig, at de svar, som jeg afgiver på spørgsmål fra Folketinget, er præcise og forståelige. Derfor vil den diskussion, som er opstået i forbindelse med Dan Lyngesagen, naturligvis også mere generelt indgå i mine og Justitsministeriets overvejelser, når der fremover udarbejdes besvarelser af spørgsmål fra Folketinget.

Tak for ordet.

Ordstyreren:

Vi siger tak til ministeren. Er der spørgsmål til ministeren? Line Barfod, værsgo.

Line Barfod (EL):

Tak. Som formanden indledte med, er det jo et historisk møde, vi har her, og ingen af os har prøvet det her før, hvor Folketinget tager over fra undersøgelseskommissionen, men jeg går ud fra, at formanden er fuldt ud kompetent til at gribe ind, hvis der er et eller andet, man kommer til at gøre forkert her, eller man stiller forkerte spørgsmål.

Det, som jeg jo gerne vil tage fat i, det er: Hvad er det, der er ministerens forpligtelse i forhold til at besvare spørgsmål, og hvad er det, som ministeriet kan gøre for at – som ministeren sagde – gøre svarene så præcise og forståelige som muligt? Og der må jeg indrømme, at der er jeg meget enig med mindretallet i kommissionen, som på side 1249 udtaler, at – citat: mindretallet finder det vanskeligt at forstå argumentationen i de forklaringer, som er afgivet af Lene Espersen og Mi-

chael Lunn vedrørende valget mellem det begrænsede spørgsmål, der ville give mulighed for åbenhed om PET's arbejde, og det traditionelle svar. Såfremt ministerens svar blev forstået af spørgeren og andre, måtte man naturligt overveje, hvorfor ministeriet valgte at give et begrænset svar. Den umiddelbare forklaring synes kun at kunne være, at Dan Lyngesagen havde haft kontakt til PET på andre områder. Ellers synes det ikke at have mening at begrænse spørgsmålet. Citat slut.

Og det leder jo over til, at hvis det virkelig har været ministerens ønske, at svaret skulle kunne være forståeligt, jamen, hvis man så har regnet med, at spørgeren kunne forstå det, så må den naturlige konklusion, når man får et sådant svar, være, at så har der været kontakt på andre områder. Og det vil sige, at ministeren så er gået ud fra, at Folketinget skulle gå i gang med at spørge til andre områder. Altså konstatere, at nå, svaret viser, at der har ikke været kontakt på rockerkriminalitet. Så stiller man et nyt spørgsmål, hvor man så på baggrund af svaret spørger: Har der så været kontakt i forhold til cykeltyverier? Har der været kontakt i forhold til indbrud? Har der været kontakt i forhold til miljøforbrydelser? Og så kan man jo blive ved. Altså, det bliver meget besværligt som folketingsmedlem, hvis det er det, der har været tankegangen fra ministeriet, at man skulle kunne forstå begrænsningen i svaret, og man derfor skulle gå videre med at spørge til alt muligt andet.

Den anden mulighed, der ligger, for at forstå, hvad det er, ministeren har villet med svaret, er jo, at det, man har ønsket, det var, at spørgeren og andre, der læser svaret, skulle forstå det, som at der ikke havde været nogen kontakt med PET. Og dermed, at man holdt op med at stille flere spørgsmål.

Og det, der undrer mig, det er, at ministeren ikke, hvis man er i tvivl om, hvad det er, der er spurgt til, så kontakter spørgeren. Altså, man går bare ud fra, at man ved, hvad det er, spørgeren spørger til. Men det kunne jo lige så vel være, at det, som spørgeren var interesseret i, det var at finde ud af, om der overhovedet havde været kontakt mellem Dan Lyngesagen og PET, fordi det var meget, meget alvorlige anklager, der blev rejst af Dan Lyngesagen i pressen, og man ønskede at få afklaret: Hvor omfattende har kontakten været med Dan Lyngesagen? Hvor store dele af systemet har været i kontakt med ham? – og derfor finde ud